

To aby panička nemyslela pořád jen na to, zdaliž má sbalit tohleto a nebo radši onodle a jestli nebude zapotřebí tohohle. Takhle to ale vypadalo spíš na to, že nebude zapotřebí vůbec ničeho a zůstaneme doma. Naštěstí léčba zabrala rychle, panička mohla dozabalit, narvat věci do auta, 3x zkontrolovat, jestli je pes fakt v tom kufru a mohlo se vyrazit. Nabrali jsme maminu a zahájili výpravu.

Šumava nás přivítala deštěm. Což bylo, vzhledem k tomu, že předchozí měsíc a půl nepršelo, poněkud "nespravedlivé". Ale co. Tam je hezky v podstatě pokaždé. Usalašili jsme se pocourali po okolí, vydali se na naši oblíbenou a vynikající pizzu a ráno se mohli vydat na výšlap.

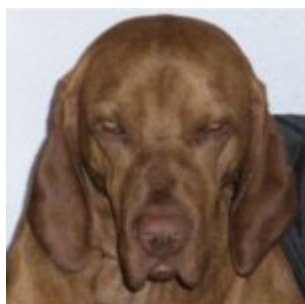
Zabalili jsme se do bund, pláštěnek a šli. Podél Modravského potoka směrem na Březník. A hned na začátku mi začalo blikat před očima pomyslné varovné světýlko. To když jsem viděla, že má Ešus, místo normálního bobkování, tendenci vytvořit spíše točenou zmrzlinu. Své obavy jsem pronesla nahlas a páníček jako vždy prohlásil cosi o nadměrném pozorování zrzavého čokla. A že bychom možná měli rovnou povolati psí záchranku. Juž jsem si zvykla, že jsem terčem nejapných poznámek. Tudíž jsem ho nezabila. Davida myslím. Psa jsem stále pozorovala okem bedlivým, ba přímo přebedlivým. A nakonec došla k závěru, že fakt asi zase plaším. Užívali jsme si procházku a kochali se okolím.

Kochání mělo ovšem jedno velké omezení. Pokud jsme se kochali moc zaujatě, hrozil střet s některým - bohužel bezohledným - cyklistou. Bylo málo platné, že jsme se průběžně všichni otáčeli jak na obrtlíku, jestli za námi někdo nejede, snažili se předvídat a uhýbat. Vzhledem k velké rychlosti jejich pohybu, tak i když jste zkontrolovali v dálce čistý vzduch, po deseti ušlých krocích už to nebylo aktuální a někdo kolem vás v těsné blízkosti proletěl.

Bez toho, že by upozornil alespoň jedním malinkatým cinknutím zvonku. Zvonky se prý ovšem nenosí, neb jsou těžké a zdržují tak zřejmě při vytváření kosmické rychlosti, kterou je asi nutno se na kole pohybovat. Tím, že máte v takovém počasí na hlavě kapucu či případně ještě pláštěnku, která šustí, nemáte jedinou možnost, jak tyhle projížděče zaregistrovat. (Jinak tyto rychlocyklisty nenazývám, neb při té rychlosti kterou se pohybují, nemůžou z okolí mít nic jiného, než že ho prostě projedou. Nevidí nic než asfalt pod řídítky).

Neuslyšíte je, dokud nejsou těsně u vás. A neuslyšíte dokonce, až na jednu jedinou výjimku, ani slušné poděkování, že jste uhnuli (a že jste uhnuli značnou rychlostí!). Což je dosti smutné. Musím říct, že krom toho, že je to tedy smutné, tak je chování projížděčů nejen nepříjemné a značně bezohledné, ale hlavně nebezpečné. Oni si totiž neuvědomují, že dítě, které o nich nebude vědět, jim při té jejich nadzvukové rychlosti vlítne pod kolo ani nebudou vědět jak.

A tak jsme pomalu postupovali cestou, kterou jsme si už ten rok s Davidem a Ešusem prošli v zimě, když byla zapadaná sněhem. Tentokrát jsme ovšem až k Březníku nedošli. Počasí tak trochu zradilo a rozhodlo se na nás vylít všechnu vodu, kterou si usyslilo za předchozí období, kdy ani nekápllo. Pláštěnky, nepláštěnky, mokří jsme byli stejně, jako kdybychom celou cestu štrádovali potokem. Zbaběle jsme to otočili a vraceli se do Modravy.

A já na konci zase začala tušit něco špatného ve vzduchu. Ešus totiž zrychlil a bylo na něm vidět, že už, už chce být v autě. Něco u něj nevídaného, ať je počasí jakékoliv. A taky jo. Když jsme přišli k autu, musela jsem ho skoro přeprat, abych ho mohla vytrít ručníkem (jak nakázala paní doktorka). Do autopelíšku se Ešus narval ve vteřině. A po pár ujetých kilometrech to přišlo.

Ozval se mně dobře známý zvuk a v cuku-letu Zrzavohubec vyklopil obsah svého žaludku do prostoru kufru. Zastavili jsme na nejbližším možném místě, vypustili Dona Poblíta z kufru a šli eliminovat škody. Zbytečně, zbytečně. Sotva jsme kufr jakž takž očistili a popojeli o fous dál, začal se Ešus stěhovat z pelíšku do přepravky na nákup. Důvod byl jednoduchý. Pelíšek si totiž chudák v tichosti taky znečistil a vyklopil tam zbytek toho co v žaludku měl .

Moc prima. Čert vem, že auto smrdělo jak stěhovák pro opice (opičky prominou), ale neměl už v čem bydlíkovat a do čeho se utírat, protože prostě stihnul znečistit úplně všechno. Hlavně to utírání byl problém, protože nesměl prochladnout. Nejhorší bylo, že ve svém šavlovém tanci pokračoval před penzionem i nadále a bylo mu evidentně pěkně zle. V takových chvílích panička dokonale panikaří a vyšiluje. Don Poblíto se doplouhal do pokoje a tam stál s výrazem nešťastného oslíka.

Panička obětovala část své garderoby na usušení maroda a vytvoření pelíšku a uložila Dona Poblíta vedle postele. Pak začala zuřivě přemýšlet co dál. Jet domů? To se jevilo jako nejlepší nápad, neb Zrzavohubec vypadal opravdu zmučeně - jak je ostatně patrné z fotografie. A co hlavně - měl třesavku a nevěděl jak si lehnout. Takže panička pěkně propadala zoufalství a deprezi a dumala, zdaliž se nejedná o její noční můru zvanou torze žaludku. Uklidňovala se tím, že přeci pes zvracel, takže k přetočení snad nedošlo??? No ale... Ten pes si nemůže pořádně lehnout, tak to zase napovídá... a... páníček si šel dát mokrý hadr na hlavu z toho, jak panička zmatkařila.

Kdyby mohl, dal by si pivo. Jenže zas nebylo jisté, jestli nakonec domů přeci jen nepojedeme. I když se mi do toho na druhou stranu nechtělo. Protože když je vám zle, komu by se chtělo v tom stavu harcovat autem ze Šumavy do Prahy? A tak jsem si říkala, že by to Ešusovi asi v daný moment nepřidalo. Usoudila jsem, že ještě uvidíme, šla se svalit na postel vedle Dona Poblíta a držet maroda za tlapku. Nakonec jsem z toho usnula. Když jsem se probudila, byli mamka a David pryč, Don Poblíto ležel na boku a... ach jo, klepal se.

Politovala jsem ho, čudinku mou malou a vzala ho ven na čůranou. Když se vypustil, vypadal kupodivu o dva fousy lépe a na pokoji se dokonce nechal nalákat k prohlídce balkónu a vyhlížení zbytku expedice, která se šla evidentně podívat na místní naučnou stezku, která je naprosto úchvatná a je na ní pohádková studánka, pohádkové stromy, pohádkové loučky, no prostě pohádkové naprosto všechno a já to tam zbožňuju.

Jakmile se na dohled objevil páníček a mamka, začal marod mávat ocáskem a panička z toho mávání následně stepovat nadšením. Seběhli jsme jim naproti a helee! Don Poblíto se nechal kupodivu zlákat i k malé procházce. To už panička tancovala rovnou čardáš. Ach, ach. Jak málo jí stačí k radosti. Stačí aby bláznivého psa opustila třesavka, vrátila se mu jiskra do oka a panička řve nadšením. Kubova Huť bude pravděpodobně něco podobného jako Lurdy, protože stačilo naordinovat klid na lůžku, hladovku a ráno už jsme měli zase místo Dona Poblíta našeho známého potrhlíka Ešusa.

Příčinu potíží neznám, jen se dohaduji. Buďto mu nesedly ty léky - což mi přijde spíš, že ne, když dvě dávky předtím byly v pohodě. Nebo mu vadí místní voda, protože během naší zimní dovolené v Kubovce si také druhý den zlehka zašavloval - ale, přijde mi to víc než nesmyslné, když mu nevadí chlemtání vody z humusných kaluží. A tak mě napadá nejreálnější vysvětlení. Vzala jsem mu s sebou tyčinky a kroužky z bývolí kůže. A dodatečně jsem si uvědomila, že kroužek mu sice, jako obvykle, vydržel dlouho. Ale ta jedna tyčinka zmizela. Mohl ji tudíž hamižně sešrotovat v celkem větších kusech a byl tu průšvih.

Hlavní ale bylo, že ráno už byl zase nastartovaný a plný energie. Posléze taky ovšem naštvaný. To když zjistil, že k snídani dostane jen suché housky. No jo, nemá si vymýšlet blbiny a mohl se stravovat normálně. Aby mu to ale nebylo líto, vzala jsem s sebou na výlet celý ranec suchých housek a během výletu odměňovala, odměňovala a brzdila jeho elán, odměňovala a zase brzdila, páč on prostě nemá stopku. A tak by lítal, lítal a lítal, bez ohledu na to, že den předtím byl za toho Dona Poblíta.

Původní plán byl vyrazit na Plešné jezero, ale nakonec se mamka rozhodla, že dá radši přednost procházce podél své milované Vydry. A tentokrát ji viděla v celé její kráse. Včetně všech kamenných hrnců, které byly předchozí rok pod dravou vodou schované. Počasí nám

poskytlo bonus v podobě nádherného dne a tak jsme si to všichni po nezdarech z předchozího dne užívali.

A Ešus si to užíval maximálně, protože víte co???? U Turnerovy chaty potkal krasavici inteligentní. Nádhernou a neodolatelnou. Rozhodl se, že ji svede a spustil před ní celý svůj repertoár praštěných tanců a písní. Nádherná a neodolatelná krasavice tam pravděpodobně stojí ještě teď a údivem si může hlavu vykroutit. Nic tak cáklého totiž určitě v životě ještě nepotkala a už myslím ani nikdy nepotká.

Příhoda s krasavicí Náčelnínka Zrzavou hubu rozradostnila natolik, že neváhal a probudil v sobě skrytého horolezce. Na jedno odražení se vysápal na balvan obřích rozměrů. Co na balvan. Hotová skála to byla. Musím ale prozradit, že tohle číslo mají s páníčkem už dávno v paži, protože co návštěva Vydry, to zdolání tohoto vrcholu. Tentokrát to ale napoprvé svedl zcela sám a pouze na povel. A s takovou grácií, že by mu ji mohl pan Messner závidět. Páníček ani nahoru už nemusel, mohl zůstat tentokrát hezky dole. A já jsem věděla, že už je všechno zase zpátky ve starých kolejích a Don Poblíto nás opustil.

Abychom se alespoň trošku přiblížili původnímu plánu, zajeli jsme do Prášil ukázat mámě malované domečky a místo, kde jsem “hlavou zapalovala stromy”, což je historka z doby, kdy jsem měla hlavu obarvenou načerveno. A když řeknu načerveno, tak myslím opravdově na zářivě červeno. Stáli jsme tehdy před hotelem a čekali, až se objeví někdo v recepci. Mezitím se kousek od nás objevil malý klučina a zcela nepokrytě mě okukoval a se zájmem studoval. Asi jako leguána v teráriu. Pak se osmělil, přišel blíž a povídá mi: “Hele pani! A nevádí ti, že máš červenou hlavu??”

Začala jsem se smát a vysvětlila mu, že se mi to právě líbí. A nebyl by to ani David, aby

situace nevyužil. Podíval se na prcka a pravil tajemně: "Hele! A to ještě nevíš, že vona tou hlavou, když s ní zatřepe, rozdělává oheň a zapaluje stromy!" Klučikova očička se zvětšila do velikosti talířů, pusina se vyvěsila z pantů, a když konečně popadnul dech, vypadlo z něj nadšený: "Nenéé! Uka!" a byla jsem kde??

Ano byla jsem tam. Tak jsem aspoň přesvědčivě třepala u nejbližšího stromu hlavou, vypadala jako když mě popadla padoucnice a Kolařík se opodál řehtal jako blázen. Zachránilo mě jedině to, že poprchávalo a já se tak po deseti minutách třepání mohla vymluvit na to, že mi to nechytá, páč prší a je vlhko. Jak se asi doma tvářili na to, že jim prcek vyprávěl o pani, která hlavou zapaluje stromy, si ani radši nepředstavuju. Určitě mu chudákovi malýmu nikdo nevěřil.

Tentokrát jsem nezapalovala nic - stejně zase poprchávalo, tak by mi to nechytlo - ale šli jsme radši na zmrzku a do mini botanické zahrady. Večer jsme skočili zase na pizzu a zároveň se rozloučit s majitelem hospůdky. No a dopoledne jsme to nasměrovali domů vyzvednout Kostu. To aby si s námi taky užil volníčka a chalupu, kde jsme si trávili zbytek týdenní dovolené. Ešus nevěděl, jestli má dřív otravovat s gumovou činkou, tenisákem nebo panem Ježkem, či se jít radši poprat s páníčkem.

Večer pak vždycky padnul jak podřatá bříza a chrápal až nadsakovala kamna. A nechával si zdát o tom, že má pořádné páníčky, kteří si umí zařídit život tak, aby měli dovolenou 365 dní v roce, a může se tak řídit každý den. Což o to, já bych to brala. Všema deseti. Ale kde pak brát a nekrást?? To už zrzavý Potrhdílo neporadí. :-)